

Ганна Онуфрійчук

аспірант Інституту мовознавства імені О. О. Потебні НАН України

Символьні характеристики української етнофразеології: біполярна пара „ЛЮДИНА – ТВАРИНА”

Мова є багатим об'єктом наукового розгляду, адже вона неоціненний скарб та окраса народу. Нев'янучу красу мови найвиразніше передають фразеологічні одиниці, зокрема в етнолінгвістичному плані. Вони давно стали одним із важливих об'єктів етнолінгвістики, яка відстежує тісний взаємозв'язок мови та етносу, мови та етнокультури. Вивчення фразеології в концептуальному та етнокультурному висвітленні започаткували Б. Грінченко, М. Костомаров, А. Кримський, О. Потебня, Л. Скрипник, М. Сумцов та ін.

У мові звук спочатку осмислюється, потім слова та їх значення об'єднуються і творяться словосполучення та речення безобразного та образного характеру. Всі вони проникають в нашу свідомість передусім через фразеологізми, адже людина мислить образами. Образно-ідіоматична народна фразеологія (етнофразеологія) – це здебільшого продукт народного образного мислення¹. Етнофразеологізми відтворюють історичні події й соціальне життя, вирізняють найменші порухи людського серця, розповідають про неосяжний світ людських почувань. Вони – скарбниця для реалізації уявлень народу. Добірна народна фразеологія, як зазначав І. Огієнко, – „душа кожної мови, сильно її красить і збагачує”².

Щоденне спостереження людини за поведінкою одомашнених чи диких тварин спонукає її до утворення цілого ряду мовних одиниць, які через порівняння поєднують ознаки тварини та людини, передусім за звичками, поведінкою, фізичними рисами. Внаслідок цього розвиваються персоніфікація та символіка, пов'язані з характерними особливостями тваринного світу. Людина насамперед осмислює зовнішню форму, а вже потім надає всебічно осмисленим об'єктам значення символу, прагматичних особливостей³, також вона має властиві лише їй риси характеру, як позитивні – працьовитість, вірність, відданість, слухняність, дисциплінованість, чесність, мужність, принциповість, так і негативні – брехливість, боягузтво, лінь, підлість, підступність, лицемірство, жадібність, надмірна цікавість. Усі ці риси / якості людини яскраво постають у біполярній парі „ЛЮДИНА – ТВАРИНА”, для глибшого пізнання поведінки людини в

---

¹ В. Жайворонок, *Українська етнолінгвістика*, Київ 2007, с. 33 – 34

² І. Огієнко, *Історія української літературної мови*, Київ 2001, с. 41

³ В. Галайчук, *Фітонім дуб як формант фольклорної „картини світу”: семантика, прагматика, синтагматичні та парадигматичні зв'язки*, „Вісник Львівського університету. Серія філологічна”, Вип. 30, 2003, с. 183

колі інших живих істот та її відображення в етнофразеології, розглянемо на прикладі кількох зразків.

Біполярна пара „ЛЮДИНА – КІТ (КІШКА)”. Кіт (кішка – самка kota; зменшено-пестливе – кішечка) (у прямому значенні) – свійська тварина родини котячих, що знищує мишей і щурів, самець кішки; у народному уявленні ця тварина небезпечна, бо стоїть на межі двох світів – реального і потойбічного⁴. Як стверджують деякі маги, кіт може переходити в потойбічний світ, він у цьому сенсі є провідником, а тому якщо господарю kota буде загрозувати небезпека з потойбіччя, ця тварина стане перед ним і захистить його. Кіт (кішка) – це найбільш різностороння тварина у символічному значенні, адже він поєднує у собі як позитивний, так і негативний символ. Ця тварина у народному віруванні виступає символом незалежності; зла, диявола, відьми; темряви і смерті; охоронця малої дитини; шкідливого ласуна. За віруваннями наших предків, кіт міг бути помічником як богів, так і відьом, чортів. Дуже шанували котів стародавні єгиптяни, лакські племена. Японці вважали kota злою істотою, яка володіє надприродною силою. Зате в Китаї, навпаки, вірили, що він здатен проганяти злих духів. У Єгипті цих тварин називали „добрими духами житла.” Їм будували храми, дарували зображення кішок, зроблені із золота і срібла. Єгипетська богиня радості та веселощів Баст зображувалася у вигляді жінки з головою кішки. Також кіт був однією з іпостасей бога Ра. У написах на фараонських гробницях Ра названо „котом — месником богів.” У „Книзі мертвих” кіт, як одне з утілень цього бога, бореться зі змієм. Можливо, саме звідси постав образ kota-змієборця, який часто побутує у східнослов'янських казках⁵. У лакців (народ у Республіці Дагестан) існував добрий дух оселі Кікі, що був копією kota⁶. У римлян кішка слугувала символом незалежності, її зображення було неодмінним атрибутом богині Свободи – Лібертас. Тому вождь повсталих рабів Спартак вмістив бронзове зображення кішки на бойовий прапор своїх легіонів⁷. Проте у більшості країн Європи, Америки, Азії кіт – це зловорожа істота, диявол, відьма та ін. Перекази, легенди нараховують десятки злих істот, що перетворювались у чорних кішок. Вчені вважають, що причиною таких вірувань був чорний колір тварин, а також світіння очей у нічний час. У давнину, щоб уникнути у майбутньому пожежі, під час грози господарі із оселі виганяли чорних кішок. Як стверджує Г. Булашев, в Україні kota (кішку) вважали творінням Бога, добрим оберегом від зла, добрим духом житла. Тому й досі зберігся звичай, що першим у новозбудовану хату має зайти кіт. Проте люди остерігалися чорних котів, особливо коли вони перебігали дорогу. У деяких регіонах вважали: у хвості kota є отрута, а тому існував звичай

⁴ В. Ж а й в о р о н о к, *Знаки української етнокультури. Словник-довідник*, Київ 2006, с. 288

⁵ *Kim*, <http://about-ukraine.com/index.php?text=1723>, [доступ. 20.05.2015]

⁶ *Словник символів культури України*, <http://ukrlife.org/main/evshan/symbol.htm>, [доступ. 20.05.2015]

⁷ І. З а я н ч к о в с ь к и й, *Пам'ятники тваринам*, Київ 1983, с. 107-108

відрубувати його кінець⁸. Найчастіше у віруваннях kota вважали все-таки нечистим, адже є легенда, що кіт колись з'їв чорта. Також люди вірять, що прибудний кіт спричиняє зубожіння сім'ї⁹.

В етнофразеології зоофразема із ключовим компонентом *кіт (кішка)* передає як позитивні, так і негативні якості, зокрема ненаситність, лицемірство, хтивість, злість, жадібність, підступність, сміливість, досвідченість та ін., які переносяться у народному мовленні на людей та символізують їхні риси характеру й поведінки. Оскільки за своєю сутністю кіт (кішка) є супутником людини у її житті, то не випадково ця тварина в етнофразеологізмах, символізує такі риси людини, як сварливість, напр.: *живуть як кіт з собакою*¹⁰ або *любляться як кішка з собакою*¹¹, тобто у стосунках людей немає кохання, злагоди, а наявна ворожнеча, сварки; напр.: *котові смішки, мишці слізки*¹² – так кажуть про людину, яка знущається чи насміхається над слабшим; жадібність висвітлена у фразеологізмі *гребе як кішка лапою*¹³ або *ласий до грошей як кіт до сала*¹⁴, тобто як кішка тягне щось смачненьке, так само людина забуває про заповіді Божі та стає жадібною і ненаситною до чогось, наприклад, до грошей, адже цю жадібність яскраво підкреслює така риса kota, як любов до сала. Сталий вислів *чатує на нього як кішка на миш*¹⁵ яскраво відображає таку рису вдачі kota, як підступність. Ця риса притаманна багатьом людям, бо як чатує кішка на мишу, так і чатує підла людина на свою жертву. Заздрість, яка характерна для кішки, відтворюється у сталому вислові *допався як кіт до (на) сала (сметани, миші)*¹⁶, тобто ненаситно, ласо, пожадливо, заздрісно, пристрасно, дуже енергійно¹⁷. Символом лицемірства виступає фразеологічна одиниця *грати в kota і мишку*¹⁸ – бути нещирим, хитрувати, лицемірити. Задержуватість відображає етнофразеологізм *грається з ним як кіт з мишею*¹⁹, тобто заривається із кимось, адже кіт грається із мишею, яка є для нього не тільки їжею, але й іграшкою. Таку рису як хуліганство символізує фразеологізм *знає кішка, чие м'ясо з'їла*²⁰ – той, хто зробив щось погане, все одно себе видасть своєю поведінкою. Цікаве символічне значення передає

⁸ Г. Булашев, *Український народ у своїх легендах, релігійних поглядах та віруваннях*, Київ 1992, с. 330

⁹ В. Жайворонко, *Знаки ...*, с. 288

¹⁰ М. Пазяк, *Українські прислів'я, приказки та порівняння з літературних пам'яток*, Київ 2001, с. 66

¹¹ *Ibidem*, с. 50

¹² М. Пазяк, *Прислів'я та приказки: Природа ...*, с. 185

¹³ *I d e m*, *Українські прислів'я ...*, с. 162

¹⁴ *Ibidem*, с. 103

¹⁵ *Ibidem*, с. 209

¹⁶ *Ibidem*, с. 166

¹⁷ *Словник фразеологізмів ...*, с. 298

¹⁸ *Ibidem*, с. 167

¹⁹ М. Пазяк, *Українські прислів'я...*, с. 53

²⁰ *Збірка українських приказок та прислів'їв: Репринтне відтворення вид. 1929 р.*, Київ 2002, с. 57

фразеологізм *вигинається як кішечка*²¹, тобто людина поводиться, як кішка, ластиться, вигинає спину, муркоче.

Рідше знаходимо етнофразеологізми з ключовою лексемою *кіт (кішка)* на позначення позитивних ознак. Серед таких прикладів можна виокремити фразеологічні одиниці на позначення достатку, напр., *живе як кіт у маслі*²², тобто як добре живе кіт біля постійного джерела їжі (біля масла), так само і живе людина, яка має під боком джерело свого фінансового достатку. Ще однією позитивною спільною рисою kota та людини є сміливість, напр., *один кіт стада мишей не боїться*²³. Так кажуть про безстрашну і сміливу людину. Досвідченість відображає фразеологічна одиниця *старий кіт, а масло любить*²⁴ – так говорять про людину, яка здобула великий досвід в тій чи іншій справі. Сталий вислів *найліпше котові і попові*²⁵ символізує вигідне зручне становище людини, яка завжди має достаток.

З давніх-давен жінка є берегинею домашнього вогнища, а тому кажуть: *без жінки як без кішки*²⁶, тобто важливість жінки у сім'ї підкреслюється важливістю кішки у житті людини.

В українському фольклорі кіт (кішка) виступає символом охоронця немовляти, кмітливим помічником²⁷. У народі з котом порівнюють людину (зокрема й дитину), яка любить поспати. У давні часи, перед тим як новонародженого покласти в колиску, баба-повитуха клала туди kota з такими словами: *щоб дитя спало як кіт*. Поколисавши kota, баба викидала його з колиски, а натомість клала дитину і промовляла: *на kota вуркота, а на дитину дрімота*. Не випадково у багатьох колискових піснях часто згадують про kota, напр.: *Ой на kota – вуркота, На дитину – дрімота! Ой на kota – все лихо. Ти, дитино, – спи тихо*²⁸.

За народними віруваннями, спостерігаючи за поведінкою цієї тварини, визначають погоду: *кішка на мороз у пічурку ховається; як кіт на печі, холодно надворі; як кіт у піч ховається, то буде холодна погода*²⁹.

Народна зоофразеологія не обмежується лише свійськими тваринами. Чільне місце в ній посіли дикі звірі, птахи, риби, змії й комахи тощо. Наприклад, контакти людини із лисицею (лисом), ведмедем чи соколом породили у народному мовленні такі вислови:

---

²¹ Словник символів ..., ор. сит.

²² М. П а з я к, *Українські прислів'я...*, с. 48

²³ I d e m, *Прислів'я та приказки: Природа ...*, с. 186

²⁴ *Ibidem*, с. 186

²⁵ М. П а з я к, *Прислів'я та приказки: Взаємини між людьми*, Київ 1991, с. 304

²⁶ I d e m, *Українські прислів'я...*, с. 61

²⁷ Словник символів ..., ор. сит.

²⁸ *Ibidem*

²⁹ В. Ж а й в о р о н о к, *Знаки ...*, с. 288

обкис як лис³⁰; ласий як лис на кури³¹; знати лисицю по хвості³²; кожний лис свою нору любить³³; ведмідь корові не брат³⁴; ласий як ведмідь до меду³⁵; сильний, але і дурний, як ведмідь³⁶; гол як сокол³⁷; мертвим соколом не ловлять і ворон³⁸; сокола з рук не пускай³⁹.

Біполярна опозиція „ЛЮДИНА – ВОВК”. Вовк (у прямому значенні) – хижак родини собачих, звичайно сірої масті, у переносному – символ зла, жадібності, жорстокості, лицемірства, брехні, кровожерливості. Вовк, поза своїм прямим значенням, відіграє важливу роль у зооморфічному зображенні демона. Про диявольську природу вовка мовиться в народних оповіданнях: „Бог створив пса, щоб служив людині, а Біда – вовка, щоб їй шкодив”⁴⁰. Ця тварина також виступає символом доблесті, честі, мужності у римлян та єгиптян. У багатьох міфологіях вовк асоціювався з богом війни або вождем дружини. Часто вовк є родоначальником племені. Прикладом у цьому плані є міф про засновників Риму, братів-близнюків Ромула та Рема, що були вигодувані вовчицею. Відома легенда про персидського царя Кіра, котрого також вигодувала вовчиця. Подібні міфи є у монголів, китайців тощо. У слов’янській міфології зустрічаємо також перевтілення вождя племені або дружини в образ вовка, який народився від вогняного змія. Такий персонаж з’являється на світ в образі людини, але з характерною ознакою: „у сорочці” чи з „шерстю вовка”, тобто дивного походження⁴¹. Пов’язаний з образом вовка міфологічний персонаж київського велетня Волха (Волги), який мав дивні властивості обертатися у тварин та птахів. У билинному епосі Волх, на відміну від інших богатирів, обертатся то у вовка, то у горностая, то в сокола⁴².

У біблійній традиції вовк символізує жорстокість та кровожерливість. Характеризуючи 12 племен ізраїлевих, Мойсей говорить про племена Веніямина: *Веніямин – хижий вовк: вранці їсть він ловитву, а на вечір розділює здобич*⁴³. Ці риси передають такі вислови, як *накинувся як вовк на здобич*⁴⁴; *вовк не такий лихий як недобрий; викликав вовка з лісу*⁴⁵.

---

³⁰ М. П а з я к, *Українські прислів’я...*, с. 104

³¹ *Ibidem*, с. 103

³² М. П а з я к, *Прислів’я та приказки: Природа ...*, с. 209

³³ *Ibidem*, с. 209

³⁴ М. П а з я к, *Прислів’я та приказки: Взаємини...*, с. 26

³⁵ *I d e m*, *Українські прислів’я...*, с. 103

³⁶ *I d e m*, *Прислів’я та приказки: Людина. Родинне життя. Риси характеру*, Київ 1990, с. 411

³⁷ *I d e m*, *Українські прислів’я...*, с. 27

³⁸ *I d e m*, *Прислів’я та приказки: Людина...*, с. 190

³⁹ *I d e m*, *Прислів’я та приказки: Природа ...*, с. 222

⁴⁰ В. Ж а й в о р о н о к, *Знаки ...*, с. 103

⁴¹ *Словник символів ...*, ор. cit.

⁴² *Персонажи славянської міфології*, сост. А. А. и С. А. Кононенко, Київ 1993, с. 42

⁴³ *Словник символів ...*, ор. cit.

⁴⁴ М. П а з я к, *Українські прислів’я...*, с. 187

⁴⁵ В. Ж а й в о р о н о к, *Знаки ...*, с. 103

Прикладом фразеологізму, який демонструє лицемірство людини, виступає стала мовна одиниця *вовк в овечій шкурі*⁴⁶, тобто йдеться про лиху, лицемірну людину, яка всі свої наміри ховає під личиною добродушності, лагідності та чесності. Цей вислів має біблійне походження, пор.: *Стережіться фальшивих пророків, що приходять до вас у одежі овечій, а всередині – хижі вовки* (Матв. 7:15)⁴⁷.

Загально відомо, що для вовка, як для хижака, характерна підступність. Досліджуючи етнофразеологізми, знаходимо чимало сталих мовних одиниць, які яскраво підкреслюють цю негативну ознаку: *крадеться як (неначе) вовк (до ягняти)*⁴⁸; *любить як вовк вівцю (порося, барана)*⁴⁹; *їж, вовче, чужу кобилу, а моїх овець не руш*⁵⁰.

Водночас такій сильній та жорсткій тварині притаманне і боягузтво, напр., *сторонитися від нього як вовк від сіті*⁵¹; *боїться як вовк вогню*⁵²; фразеологічна одиниця *завити (вити) вовком*⁵³; *хоч вовком вий (труби)*⁵⁴ – часто використовується у безвихідній ситуації, коли впадають у відчай. Негативну ознаку передає вислів *який вовк, така і шкіра*⁵⁵, тобто нечесна, лицемірна, підступна людина у своїй суті ніколи не стане кращою. Звідси і вислів *горбатого виправить тільки могила*.

Серед позитивних рис характеру вовка, які знайшли своє відображення у характеристиці людини, є досвідченість, пор. *морський вовк* – досвідчений моряк⁵⁶; *старий вовк не лізе до ями*⁵⁷, *старий (стріляний) вовк* – досвідчена, бувала людина, яку важко перехитрити, обдурити⁵⁸; *з'їсти вовка* – набути великого досвіду в якійсь справі; ґрунтовно вивчити що-небудь⁵⁹; сміливість, пор. *піймати (спіймати, впіймати, вхопити) вовка за вухо (вуха)* – виявити сміливість, кмітливість, спритність; уміти використати будь-що з користю для себе⁶⁰.

Біполярна опозиція „ЛЮДИНА – СОВА”. Деяких птахів людина сприймає як містично, зокрема *сову*. Сова (у прямому значенні) – це хижий нічний птах з великою круглою головою, великими очима й коротким гачкуватим дзьобом⁶¹, але (у переносному

---

⁴⁶ М. П а з я к, *Українські прислів'я...*, с. 233

⁴⁷ *Біблія або Книги Святого Письма Старого й Нового Завіту*, переклад проф. І. Огієнка, Київ 2011, с. 15 – 16

⁴⁸ М. П а з я к, *Українські прислів'я...*, с. 178

⁴⁹ *Ibidem*, с. 49 – 50

⁵⁰ М. П а з я к, *Прислів'я та приказки: Природа ...*, с. 204

⁵¹ *I d e m*, *Українські прислів'я...*, с. 203

⁵² *Ibidem*, с. 71

⁵³ *Словник фразеологізмів ...*, с. 88

⁵⁴ *Ibidem*, с. 71

⁵⁵ М. П а з я к, *Прислів'я та приказки: Природа ...*, с. 208

⁵⁶ *I d e m*, *Українські прислів'я...*, с. 253

⁵⁷ В. Ж а й в о р о н о к, *Знаки ...*, с. 103

⁵⁸ *Словник фразеологізмів ...*, с. 162

⁵⁹ *Ibidem*, с. 265

⁶⁰ *Ibidem*, с. 128

⁶¹ В. Ж а й в о р о н о к, *Знаки ...*, с. 558 – 559

значенні) сова здавна була уособленням темних зловісних сил. Сова – символ темного, похмурого, тривожного. Більшість видів сов майже в усіх народів давнього і нового світу мають репутацію зловісних птахів. Вірили, що по ночах сова показує чортові гнізда інших птахів, тому вдень птахи переслідували її, аби помститися⁶². Тож цей птах виступає символом спустошення, нещастя, смерті, брехні. Водночас у давнину сова була символом мудрості, глибоких таємниць, знань, обраних (посвячених) людей; у Середні віки птах уособлював веселого та кмітливого мандрівника. Здатність птаха не боятися темряви, вільно рухатися у ній символізувала заглиблення у таїну секретних знань, які недосяжні простим смертним. Сова була символом богині Мінерви (Афіни), яка уособлювала мудрість⁶³.

Г. Булашев стверджує, що єгиптяни вважали сову символом смерті, а середньовічні „фізіологи” й „бестіарії” ототожнюють сову з дияволом, батьком брехні, який боїться сонячного світла, тобто Христа. За українськими народними віруваннями, сови й пугачі походять від кішок, тому в них котячі голови, і крик їхній нагадує крик кішки. Поява сови і пугача поблизу села наводить на всіх жителів нудьгу й смуток, а крик сови й пугача на хаті взагалі віщує пожежу або смерть когось із членів родини⁶⁴.

В українських прислів'ях, повір'ях, легендах совам даються негативні оцінки: *нащо пугачеві дзеркало, коли він і так знає, що гарний; не пара сова для сокола; спить сова та й кури бачить*. Але якщо сміється „у-ху-хууу” чи „увіт, увіт, увіт” – хтось вийде заміж; кричить – дівчина приведе дитину. У Середні віки сова – символ Тіля Уленшпігеля (герой середньовічних нідерландських та німецьких легенд), веселого і кмітливого мандрівника, який ходив по світу, викриваючи недолугість, марновірство, забобонність. У творчості Т. Г. Шевченка сова символізує справедливу кару, відплату визискувачам, кривдникам за моральне зло, розпусту, жорстокість⁶⁵. У поемі „Чернець” є слова: „А сивий гетьман, мов сова, Ченцеві зазирає в вічі”, де, можливо, йдеться про мудрого Мазепу, який зазирає в очі „лихом не добитому” Палієві, що не збагнув далекоглядних гетьманових розрахунків і став йому на дорозі⁶⁶.

В українській етнофразеології зоофразема із ключовим компонентом *сова* теж передає як позитивні, так і негативні якості. Серед негативних можна виділити безнадійність, зазнайкуватість, хитрість, хижість, недосвідченість, непорядність, ненажерливість, самолюбство тощо. Яскравим прикладом фразеологізму, який демонструє

---

⁶² Класифікація української демонології, <http://pereplut.net/texts/text/27>, [доступ. 20.05.2015]

⁶³ Словник символів ..., оп. cit.

⁶⁴ Г. Булашев, оп. cit., с. 368

⁶⁵ Словник символів ..., оп. cit.

⁶⁶ В. Жайворонко, Знаки ..., с. 559

хитрість, виступає вислів: *сова хоч спить, та курей бачить*⁶⁷; *сова спить, а кури бачить*⁶⁸ – ця ознака характерна більшості. Про осіб, поведінка яких символізує хижаків, кажуть: *знати сову по польоту (пір'ю)*⁶⁹; *вчепився як сова кігтями*⁷⁰. Тут проявляється хижість, зарозумілість, що притаманно надмірно гордим людям, цю ж ознаку характеру символізує фразеологічна одиниця *не бачить сова, яка сама*⁷¹ – тобто спочатку дивися на себе, а вже потім на інших. Здебільшого це амбітні особи, які випадково та ненадовго опинилися на вершині успіху. Фразеологічна одиниця *надувся як сова*⁷² символізує озлобленість. Так кажуть про людину, яка виразом свого обличчя схожа на сову, тобто надула щоки від образи чи злоби. Недосвідченість людини підкреслюється етнофразеологізмом *не бачити смаленої сови*, тобто бути недосвідченим, зазнавати труднощів, випробувань у житті⁷³. В іншому фразеологізмі втілюється непорядність *сові сонце очі коле*⁷⁴ – так кажуть тоді, коли виводять брехливу людину на чисту воду. Пор. ще: *самолюбство – знає сова, що красна сама*; *впертість – коли сова заструбіє, то вище сокола літає*. Фразеологічні одиниці *сова не виведе сокола*; *сова не виведе сокола, а все совеня*; *сова не приведе сокола*⁷⁵ характеризують людей, які вперто добиваються поставленої мети і цим же шкодить не тільки собі, а й оточенню. Тому й кажуть «*вище голови не скочеш*». Побутує і вислів *дівка як сова*⁷⁶ про сову як надзвичайно гарного та гордовитого птаха, що притаманне юним дівчатам-красуням.

Рідше у народному мовленні знаходимо приклади етнофразеологізмів з символом *сова* на позначення позитивних ознак. Серед таких прикладів можна виокремити фразеологічні одиниці на позначення мудрості, що виявляється у порівнянні *головатий як сова*⁷⁷. Так називають мудру людину, з високими розумовими здібностями, співставляючи із совою, так називають мудру людину з великими розумовими здібностями, у якої, порівняно із тілом, велика голова.

Отже, біполярна пара „ЛЮДИНА – ТВАРИНА” яскраво відобразилася в українському народному мовленні, у прислів'ях, приказках і особливо в народній фразеології, яка виступає міцним будівельним матеріалом мови. Ці фразеологічні одиниці є частовживаними у народному мовленні, особливо для увиразнення негативних рис характеру людини, її вдачі, способу життя тощо. Саме в етнофразеологізмах і постає

---

⁶⁷ М. П а з я к, *Українські прислів'я...*, с. 352

⁶⁸ I d e m, *Прислів'я та приказки: Природа ...*, с. 222

⁶⁹ *Ibidem*, с. 221

⁷⁰ М. П а з я к, *Українські прислів'я...*, с. 160

⁷¹ I d e m, *Прислів'я та приказки: Природа ...*, с. 221

⁷² I d e m, *Українські прислів'я...*, с. 74

⁷³ *Словник фразеологізмів ...*, с. 25

⁷⁴ М. П а з я к, *Прислів'я та приказки: Природа ...*, с. 222

⁷⁵ *Ibidem*, с. 221

⁷⁶ I d e m, *Українські прислів'я...*, с. 34

⁷⁷ *Ibidem*, с.34

символічний образ людини, яка одвічно спілкується з тваринним світом, тому вивчення цих одиниць дає змогу зануритися в культуру, пізнати символічність мовних одиниць.

ЛІТЕРАТУРА

Біблія або Книги Святого Письма Старого й Нового Завіту, переклад проф. І. Огієнка, Київ 2011

Булашев Г., *Український народ у своїх легендах, релігійних поглядах та віруваннях*, Київ 1992

Галайчук В., *Фітонім дуб як формант фольклорної „картини світу”: семантика, прагматика, синтагматичні та парадигматичні зв'язки*, „Вісник Львівського університету. Серія філологічна”, Вип. 30, 2003, с. 182 – 196

Жайворонок В., *Знаки української етнокультури. Словник-довідник*, Київ 2006

Жайворонок В., *Українська етнолінгвістика*, Київ 2007

Заянчковський І., *Пам'ятники тваринам*, Київ 1983

Збірка українських приказок та прислів'їв: Репринтне відтворення вид. 1929 р., Київ 2002

Їжакевич Г., *Стилістична класифікація фразеологізмів „Укр. мова і літ. в школі”*, № 10, 1971, с. 13-21

Класифікація української демонології, <http://pereplut.net/texts/text/27>, [доступ. 20.05.2015]

Кім відчуває наближення хвороби людини і намагається попередити про неї, <http://health.unian.ua/regnews/74643-kit-vidchuvae-nablijennya-hvorobi-lyudini-i-namagaetsya-poperediti-pro-neji.html>, [доступ. 20.05.2015]

Кім, <http://about-ukraine.com/index.php?text=1723>, [доступ. 20.05.2015]

Огієнко І., *Історія української літературної мови*, Київ 2001

Словник символів культури України, <http://ukrlife.org/main/evshan/symbol.htm>, [доступ. 20.05.2015]

Словник фразеологізмів української мови, уклад. В. М. Білоноженко, Київ 2003

Пазяк М., *Прислів'я та приказки: Взаємини між людьми*, Київ 1991

Пазяк М., *Прислів'я та приказки: Людина. Родинне життя. Риси характеру*, Київ 1990

Пазяк М., *Прислів'я та приказки: Природа. Господарська діяльність людини*, Київ 1989

Пазяк М., *Українські прислів'я, приказки та порівняння з літературних пам'яток*, Київ 2001

Персонажи славянської міфології, сост. А. А. и С. А. Кононенко, Київ 1993

The symbolic characteristics of Ukrainian ethno phraseology: bipolar opposition

„A PERSON – AN ANIMAL”

This article deals with the description of ethnophraseological units which are the marking animal world. We analyse the symbolics of some figurative opposition "a person – an animal" and we pay attention on the importance to analyze the image of the folk-speech as complete language microsystem.

Key words: phraseology unit, ethnophraseologism, zoophraseologism, figurative opposition.